

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

Bedrijfsorganisatie in Enschede.

Kameraden van Enschede!

De vakorganisaties zijn stervende. De besten onder u hebben dat gevoeld, geroken durven wij zeggen. En ze hebben de onnutte kadavers den rug toegekeerd zooals revolutionaire proletariërs betaamt. Want dat is het kenmerk van de revolutie en zeker van de sociale revolutie van het proletariaat, dat ze steeds verder gaat, zonder omzien naar wat haar ontvalt, naar wat afgeleefd is en sterft. Niet dromen van eenheid die geen eenheid en van organisatie die geen organisatie is. Maar de ogen open, gericht op de toekomst, op den grooten, laatste strijd waartoe het proletariaat weldra zal moeten komen, wil het niet ondergaan, niet het ten doode gedoemde kapitalisme. En het wil en het kan niet ondergaan, omdat de ontwikkeling steeds voortgaat.

Maar juist die laatste, geweldige strijd eischt van ons arbeiders een nieuwe, geweldige organisatie. Een organisatie, waarin zij alleen zijn arbeiders en dus strijders! Waarin zij zelf de macht hebben en die niet meer in handen ligt van gesalarieerde bestuurders! Een organisatie dus van fabrieken en werkplaatsen, niet meer van vakken of beroepen.

De bedrijfsorganisatie. Gij weet dit wel, maar ge kent ze nog niet die bedrijfsorganisatie. Er wordt veel over gesproken, en vooral over gekletst. Men maakt u wijs dat het bedrijfsraden zijn, dat de vakverenigingen ze zullen instellen, dat deze zich zullen omvormen.

Er moet licht komen onder ons, er moet wat gedaan worden. Die bedrijfsorganisaties moeten opgebouwd worden, zoo spoedig mogelijk, ook hier in Enschede. De afd. Enschede der K.A.P.N. roept u op voor een vergadering op een nader aan te kondigen avond van de volgende week. Daar moet gij met ons overwegen hoe de grondslagen gelegd kunnen worden voor bedrijfsorganisaties in Enschede.

Gezamenlijk overleggen en dan gezamenlijk doen! Wij rekenen op alle arbeiders die met ons buiten de vakbeweging zijn gegaan om priciplele redenen! Want dat is de band die ons bindt!

De avond wordt aangekondigd in Tubantia.

Hervorming en Revolutie.

De grondslag van de tactiek der sociaaldemocratie in haar bloeitijd, vóór de oorlog, was de eenheid van hervorming en revolutie. Dat wil zeggen: tusschen de beide gedachten, dat het kapitalisme verbeterd moest worden, en dat het kapitalisme (omdat het voor verbetering onvatbaar is) geheel vernietigd en door een andere orde vervangen moet worden, bestond slechts schijnbaar een tegenstelling. Zoolang een onverwering van het kapitalisme onmogelijk is, d.w.z. zoolang de massa van het proletariaat eenigszins dragelijk levensonderhoud vindt en daarom niet aan revolutie denkt, moet het trachten, onder het kapitalisme zoo goed mogelijk levensvoorwaarden te vinden. De krachten van het kapitaal trachten deze aldoor naar beneden te drukken, de krachten in het proletariaat moeten deze naar boven trachten te brengen. Het proletariaat is als een zwemmer, die tegen een sterke stroom opworstelt; het is een illusie, dat hij zoo het verre doel van een verzekerd leven bereikt; maar als hij niet worstelde, dreef hij hopeloos naar beneden. Soms wint hij gaandeweg een stuk: sommige groepen, of in sommige tijden velen, gaan vooruit in levensstandaard; dan weer rukt de stroom hem een eindweegs mee en wordt alles slechter; duurzaam beter wordt het niet. Maar toch is deze strijd, voet voor voet, noodig en nuttig: de krachten worden geoefend en groeien, de massa's worden opmerkzaam, bewust, ze leeren hun wereld kennen, ze sluiten zich aan een organisatiebesef. De kraai van het proletariaat neemt toe; en daarom is deze strijd een voorbereiding voor de revolutie. De sociaaldemocratie meende, dat deze hervormingspraktijk enkel een zuivere voorbereiding voor revolutie was,

macht weer uit de hand te geven aan het parlement. Het proletariaat wist zijn vrijheid niet op te bouwen; het bleef slaaf. Niet omdat het een S.D. program aanhing — als het dit had verwezenlijkt, was het al een reuzenstap vooruit geweest — maar omdat het door de S.D. methode van leiderspolitiek onbekwaam was gebleven om zich zelf in de macht te houden.

De kleine groep van revolutionairen, die zich nu kommunisten noemden, had groote invloed gewonnen. In die woelige November- en Decembertijden waren de ooren open, de geesten opgewekt, gespannen, namen gretig op, en zoo kon deze propaganda een groote massa aanhangers winnen. Echter niet genoeg, in deze paar weken kon niet uitgeroeid worden, wat in 40 jaren was opgebouwd, en de reactie haastte zich om de strijd op het terrein der straatgevechten over te brengen en door de moord op Liebknecht en Luxemburg de oppositie van haar beste krachten te berooven. Toch, al is geen zegge behaald, toch kan men zeggen, dat de intense propaganda te midden van felle strijd van klassen en ideeën reusachtig bijdroeg, om het communisme tot een sterke macht te maken, die eerst in de volgende jaren langzamerhand weer achteruitging.

Het Russische voorbeeld vult het Duitsche aan. Hier waren de omstandigheden voor het communisme gunstiger, omdat de ommeveling van de arbeidersmassa's door een halve eeuw S.D. ontbrak. De Bolsjewiki hadden nooit gelegenheid gehad, door parlementarisme de massa's te winnen, (de fractie in de 2de Doema was al gauw naar Siberië gestuurd). Maar ze hadden ondergrondsch gewerkt, overal in de fabrieken een diepe propaganda gemaakt, de beste arbeiders als leden gewonnen en tot opofferende, heldere klassestrijders gemaakt en door hun bladen op de anderen groote invloed gekregen. In de Kerenski-periode hebben zij in hun actie in de arbeiderskringen steeds vooropgesteld: gij arbeiders-, boeren- en soldatenraden, moet zoo handelen, volgens dit program, en dat zelf doen, niet aan de regering overlaten, maar zelf de macht in handen nemen en uitvoeren. In intense ideeënstrijd hebben de arbeidersmassa's en de boeren deze gedachten in zich opgenomen; nu de geesten open waren voor revolutionaire propaganda, wonnen zij de massa's. Onder hun leiding hebben de massa's de tusschen-regering verjaagd en een nieuwe opbouw begonnen. En dat die zoo ver gelukt is, dat zij een nieuw tijdperk konden openen (al moest daarna, door de aanvallen der reactie van buiten de partijdictatuur ingevoerd worden, en al dwong toen de economische ontzetting en de konsolidatie van het boerenbezit tot de economische terugtocht van nu) ligt wezenlijk daaraan, dat in die eerste tijd de proletarische massa's zelf handelden en zelfstandig van onder af opbouwden.

De ervaring van de geschiedenis van de revolutionaire jaren achter ons leert dus, dat het communisme zonder eenige parlementaire propaganda er in slaagde, zoo groote massa's te winnen, dat het of de macht kon veroveren (als in Rusland) of toch zooveel, dat het ernstig om de macht kon strijden (in Duitsland). In dit geval bleken de massa's in staat door krachtige eigen actie de revolutie te bevestigen en op te bouwen tot zij op het boerenbezit stuitte. Waar een partij door lange parlementaire propaganda de massa's had gewonnen, bleken deze de revolutie niet in hun eigen zin te kunnen doorvoeren en viel de macht onmiddellijk aan het kapitaal terug.

De oorzaak voor dit verschil is gemakkelijk te zien. Winnen van de massa's door parlementarisme, in tijden van rustige ontwikkeling vooral, is het winnen door zich zelf aan te passen aan hun vooroordeelen en kortzichtige, kleine oogblikbelangen. Want in zulke tijden zijn de menschen klein, zelfzuchtig, onvatbaar voor groot inzicht en groote doeleinden.

Maar als stormtijden komen en de orde wankelt, in revolutionaire tijden, dan worden de menschen uit hun kleine dagelijkse sleur opgestuwd, ze zien mogelijkheden, willen een uitweg, spannen hun geest in, ze worden ontvankelijk voor nieuwe groote inzichten, hun geest en hart gaan open en zuigen gretig in, wat zij vroeger onverschillig of vijandig bejegenden. Een revolutionaire partij, die te voren juist door haar zuiver principe, door in niets aan de vooroordeelen toe te geven, klein bleef, groeit dan in eens tot reusachtige invloed op.

De kommunistische arbeiderspartij vraagt dus niet: hoe win ik nu de meeste aanhangers. Zij heeft daarom het parlementarisme niet noodig. Zij weet, dat, als zij een zuiver revolutionair beginsel houdt, d.w.z. uitdrukt wat het proletariaat in revolutionaire tijden moet willen, zij dan het oor der massa's vindt, als de andere partijen het verliezen. Daarom zoekt zij nu geen massa's te winnen, maar overal kernen te vormen, groepen (lieft zoo groot mogelijk) die helder zien, wat de massa's moeten doen, hoe ze zelf moeten handelen, om dan leiding te geven en de weg te wijzen in die opbouwende actie.

Verantwoording Enschede. Wegens plaatsgebrek volgend nummer.

harden st.ijd, om tot bezetting van de bedrijven te komen.

Het gaat niet alleen om hooger loon, dat ons door hetzelfde kapitalisme weer wordt ontnomen in belastingen, hooge huren, dure levensmiddelen. Het gaat om de macht in de Maatschappij. Niet de rijke lui lakken, maar de werkers met hoofd en hand moeten de macht bezitten.

Kameraden! Gij die met doodverachting in de aarde daalt, om de onmisbare delfstof, het zwaarste goud, naar boven te halen, toont U ook moedig in dien strijd voor uwe bevrijding.

Wij hebben niets te verliezen als onze ketenen, maar wij hebben een wereld, alles te winnen."

Wij willen nu niet nader op dit manifest ingaan, niet wijzen op de bijzondere omstandigheden in de mijnen, geen aanmerkingen op een zin als „het gaat niet alleen om hooger loon, enz." (Immers er is binnen langen tijd niets anders dan *tager* loon van het kapitalisme te wachten) maken.

Wel maken we met blijdschap melding van een heel andere omgeving waar de gedachte der bedrijfsorganisatie gaat opleven. We bedoelen den Fed. Bond van Personeel in Openbare Dienst.

Het Federatie-Bestuur stelde een resolutie voor waarin geconstateerd werd dat de vakbeweging de uitbuiting der arbeiders niet heeft kunnen verhinderen, dat de strijd voor directe materiele voordeelen binnen het raam van het kapitalisme niet veel uithaalt, en dat moet worden overgegaan tot intensieve strijd tegen het kapitalisme en privaats-eigendom, voor socialisering van grond en arbeidsmiddelen, met de regeling der productie en distributie in handen van de organisatie der producenten; dat de hiervoor meest geschikte vorm van organisatie moet geacht worden te zijn de bedrijfsorganisatie; en dat besloten zal worden tot reorganisatie van den grondslag van landelijke bedrijfsorganisatie.

Sarton voor de meerderheid van het Bestuur verdedigde deze resolutie.

Hij wees terecht erop dat de revolutie zich voltrekt op straat, de economische revolutie echter in het bedrijf; hij nam stelling tegen Dissel die in zijn brochure alle gemeen-e-werklieden in één bedrijf samenvat. Sarton wil evenals Kolthek wel in waterleiding, gasbewerking, electriciteit, enz. aparte bedrijven zien. Toch wil het ons voorkomen dat Sarton niet heeft ingezien — althans niet aan het Congres duidelijk heeft gemaakt — wat de grond-idee van de bedrijfsorganisatie is, n.l. het organiseren van alle arbeiders in elke fabriek, met de hoofddoelstelling om elken proletariër daar waar hij arbeider is ook tot strijder te maken. Evenwel willen wij niet te diep ingaan op zijn woorden, omdat ze ons op 't oogenblik slechts bekend zijn uit een verslag in „De Tribune". Trouwens de kwestie is tenslotte naar een studie-commissie verwezen, om op een volgend congres behandeld te worden, omdat men nog te weinig houvast had, wat ook wel een gevolg zal zijn van de enigszins onklare ideeën van Sarton. Het komt ons voor, dat hij aanstuurt op industrie verbonden, — iets wat inderdaad in de lucht hangt — doch dat de diepste fundamenteelen waarop deze dienen te worden opgebouwd, de organisaties in fabrieken, werkplaatsen, enz. hem niet helder voor den geest hebben gestaan.

Meer durven wij zeggen van zijn beide bestrijders Schilp en De Kadt. Hoe Schilp zich de nieuwe organisatie denkt was uit dit verslag niet te zien. Zijn bezwaar echter tegen de vorming van bedrijfsorganisaties n.l. dat daarvoor een rustig tijdperk van evolutie noodig zou zijn, is in strijd met alle werkelijk gebeuren. Zijn de bedrijfsorganisaties in Rusland niet in 1917 ontstaan? En in Duitsland niet uit en door de revolutionaire strijd? Ook zei hij: „Wat Sarton wil is sectarisme. Dat bevoordert niet de klasse-solidariteit, maar zorgt dat de gaswerker in z'n aparte organisatie zich meer gaswerker voelt dan ooi." Geheel onjuist. Hoe meer men zich werker, d.w.z. in 't algemeen deelhebbend aan het bedrijf voelt, des te meer zal men zich proletariër, er dus klassestrijder voelen. Men zal zich niet van de machine laten wegdringen, men zal tot in de fabriek vergaderen en strijden, en het eerst gereed zijn om 't bedrijf te bezetten en over te nemen.

Ook de C.P.-er De Kadt kon niet met Sarton inzien dat de loonstrijd niet meer op de eerste plaats staat. Hij zal het meest leeren van een half dozijn smadelijk verloren stakingen en dan wel inzien dat de strijd der arbeiders in deze enorme crisis hierom gaat: of werkloos de straat op en verhoorgeren, of met geweld zich werk verschaffen door de industrie aan zich te trekken.

Het communisme en de massa.

Het doel van een politiek-parlementaire partij, als indertijd de S.D. en nu ook de C.P. is, de massa's te winnen. Te winnen, dat wil zeggen: tot aanhangers maken van de partij, en dus van het beginsel en het program van die partij. Geestelijk worden zij van de waarheid van beginsel en program doordrongen, prak-

tisch kiezen zij de leiders van die partij tot leiders van staat en maatschappij.

Dat liep alles heel glad en regelmatig in de tijden vóór de oorlog, alleen in zooverre maar half, dat de S. D. het nog niet verder dan een derde van alle stemmen bracht in Duitsland, in andere landen nog veel minder — dus dat leiderschap van staat en maatschappij lag nog veraf. Hoe liep dit nu in de revolutionaire tijd, die daarna kwam, beginnende met 1914? Alweer moeten wij de ervaring, de geschiedenis raadplegen, daar, waar zij iets leert, in Duitsland en Rusland.

De S. D. had in 40-jarige parlementaire actie het breede, actiefste, ontwikkeldste deel van het Deutsche proletariaat achter zich geschaard. Het volgde de S. D., koos haar mannen, las haar bladen. De oorlog kwam, de S. D. parlementsleden spraken en de S. D. kranten schreven vóór de bourgeoisie, vóór de nationale verdediging, vóór de oorlog.

Terwijl de massa's eerst wellicht een neiging tot verzet hadden gehad, daarna gewillig en geestdriftig meeliepen, daarna steeds meer teleurgesteld en ontevreden werden, konden, door hun afhankelijkheid aan de partij, de S. D. rijksdag-fractie en de S. D.-pers elk zich vastzetten en bewust worden van oppositie en strijd tegen de oorlogspolitiek verhinderen.

Toen was het, dat het parlementarisme éénmaal een revolutionaire betekenis kreeg: toen Liebknecht in December 1914 zijn „tegen" tegen de oorlogskredieten deed hooren; en kort daarop nog eens zijn oppositie in een enkel woord uitschreeuwde. Het was de eerste kreet van het toekomstige communisme, het brak de ban van lijdzame machteloosheid. Het was geen redevoering, geen breede uiteenzetting; voor toelichting werd het woord geweigerd, zijn toelichting werd niet in de Handelingen en kranten opgenomen. Maar het werk in de massa's, vooral omdat elke vrije persuiting door militaire censuur onmogelijk was. Liebknecht werd spoedig daarop bij een demonstratie gevangen genomen en bracht de rest van den oorlog in de militaire gevangenis of in werkbataljons door. Terwijl de parlementaire oppositie van de „Onafhankelijken" voorzichtig sputterde en moties brouwde in het parlement, organiseerde een ondergrondse geheime propaganda langzamerhand het verzet tegen de oorlog.

Waarvoor barstte in November 1918 de revolutie uit? Door de pacifistische anti-oorlogs-propaganda in het parlement door de Onafhankelijken? Of door de ondergrondse propaganda zelf? De eerste heeft zeker niets, de tweede wel wat bijgedragen; maar de groote oorzaak was de werking van de algemeene toestand op de massa's. De nederlaag van Duitsland, de ineenstorting van het front en daarmee van het militair despotisme bracht spontaan de massa's in verzet; en haast zonder tegenstand zegevierde de revolutie in weinige dagen. Hier blijkt, dat massale revoluties niet door actie van een partij of een revolutionaire groep ontstaan, maar uit de massa's moeten opspringen door situaties, die daarvoor rijp zijn — d.w.z. of in eens een zoo groote spontane eenheid van willen brengen, dat alle vrees en gevoel van machteloosheid verdwijnt, of geen keus laten dan ondergang of strijd.

Was die ondergrondse actie der revolutionairen dan nutteloos geweest? Neen; hun werking lag daarin, dat een breede groep revolutionairen tot helder inzicht over doel en taak was opgevoed, die nu, na de revolutie, na de ineenstorting van het oude, de weg naar het nieuwe kon wijzen. Dat is de betekenis en het nut van de revolutionaire propaganda als voorbereiding; zij kan niet een revolutie bewerken (die moet uit de massa's komen); maar zij kan klaarheid brengen bij een kern (lieft zoo groot mogelijk), die als wegwijsers kunnen optreden. Want na de revolutie beginnen eerst de groote moeilijkheden.

Toen de massa's de November-revolutie maakten, waren zij geestelijk en organisatorisch nog steeds volgelingen der S. D. Haar chiefs, Ebert en Haase, traden aan het hoofd. Wij kunnen er van overtuigd zijn, dat de massa dezer arbeiders, en zeker ook wel het meerendeel der leiders, oprecht het socialisme wenschten en wilden. Maar het kwam niet, ofschoon de bourgeoisie op dat moment zich niet kon verzetten en het militarisme machteloos was. Waarom niet? De arbeiders verwachtten het van de leiders, van wetgevende maatregelen van de nieuwe regering. En deze konden het niet. Want alleen het proletariaat zelf kan dat doen. Socialiseeren, een nieuwe orde stichten, is niet een paar nieuwe wetten maken, is niet dekreten van boven uitvaardigen: het is een blijvende doelbewuste strijdactie van de gehele massa, die zelf overal, in de fabrieken, op straat, de macht in handen moet nemen, de andere klasse (al hield ze zich muitsstil) die machtsmiddelen uit handen moet rukken, organisatie, discipline en proletarische orde doorvoeren, overal van onder op, doordat ieder weet, dat en wat hij zelf moet doen. Maar daartoe, tot zelfdoen, waren de massa's nooit opgevoed; ze staarden altijd maar naar de leiders, die het moesten doen. Ze kozen hun S. D. partij-sekretarissen en vakbureaukranten in de arbeiders- en soldatenraden. En deze wisten niet anders, dan hun

dat hun door hun leiders wordt ingeprikt. Wat helpt het dan, of de vakverenigingen al de stakingen verhinderen, als later de fabriek toch stilgezet wordt.

Maar er is meer. Onder herstel van het kapitalisme verstaat de bourgeoisie herstel van de oude winstvoet. En door de reusachtige oorlogsschulden moet er zoo veel af, dat voor de kapitalisten uit de productie niet genoeg winst overblijft (geen om flink te accumuleren tot nieuw kapitaal), terwijl de arbeiders harder en langer werken tegen een veel armoediger hongerbestaan. Voorwaarde voor de kapitalistische opbouw is zwaarder uitbuiting van het proletariaat, reusachtig omlaag drukken van zijn levensstandaard. Dus juist het tegendeel van wat vroeger hervorming beoogde. Daartoe moeten tegenwoordig de arbeiders door zware ontberingen gewend worden. Voor die keuze staan de arbeiders, als ze maar helder willen zien naar hun toestand in de maatschappij. Ze mogen helpen aan de opbouw, maar zij winnen daarmee geen levensonderhoud als in het oude kapitalisme, zij winnen een dieper, ellendiger slavenleven.

Willen de arbeiders verbetering van hun levensstandaard, dan is dat nu, in en door het kapitalisme niet meer te bereiken. Maar enkel door vernietiging van het kapitalisme. Daarom staan nu hervorming en revolutie als volkomen tegenstellingen tegenover elkaar.

De K.A.P. in Duitsland.

Gelukkig heeft de K.A.P. in Nederland een voorbeeld, en wel het beste en sterkste dat zij zich ter wereld zou kunnen wenschen.

Er is in West-Europa ééne partij, en slechts ééne, die waarlijk theoretisch en praktisch, schitterend gewerkt heeft: de Kommunistische Arbeiders-Partij van Duitsland.

Oorspronkelijk de Spartakus-Bond — het beste en grootste deel daarvan — werd zij door Levi uitgeworpen (zooals wij nu door Moskou en Wijnkoop uitgeworpen zijn).

Zij had deel genomen aan den geheelen strijd van den Spartakus-Bond, maar, terwijl de groep Levi al meer en meer tot het reformisme overging (gelijk de groep Wijnkoop hier), bleef zij de revolutie trouw.

Zij vormde, met de door haar opgerichte Arbeiders-Union de kern van den opstand in het Roer-gebied, zij was het hart van de actie tegen den Kupp-Putsch (toen de groep-Levi loyale medewerking aanbood aan Scheidemann, Ebert en Noske, zooals Wijnkoop nu begint te naderen tot Troelstra en het N.V.V.). Zij bereidde den gewapenden strijd voor, toen de Russen op Warschau aanstormden, (de groep Levi, de K.P.D. beval op het laatste oogenblik „neutraliteit" en brak daarmee de actie). Zij nam ernstig deel aan de Maart-actie, (Marx Hülz was lid der K. A. P. D.) toen de Levi-groep (K.P.D.) elkander verrieden.

Zij is de ziel der bedrijfsorganisatie (Union).

En hoe is nu haar invendige organisatie?

De Nederlandsche arbeiders worden uitgenoodigd daar goed kennis van te nemen.

Zij heeft geen overcentralisatie, geen leidersdictatuur en geen kadavergehoorzaamheid.

Zij is van onder op opgebouwd, niet van boven af. Haar leden hebben een groote macht.

Haar plaatselijke en districtsorganisaties hebben eveneens groeten invloed.

Alle funktionarissen worden voor korten tijd gekozen. Voor 3 of 6 maanden, hoogstens voor een jaar. Ook de redactie der kranten en het P.B. De afredenden worden weer gewone leden en medewerkers. Daardoor kan geen leidersdictatuur ontstaan.

Nog eens: de K.A.P.D. heeft wel centralisatie, maar geen over-centralisatie, wel leiders maar geen leiders-tiranerie, wel discipline, maar geen kadavergehoorzaamheid.

En toch strijdt zij het beste.

Wonderlijk, niet waar?

Neen, niet wonderlijk. Want wij zijn hier niet in Rusland, waar niemand lezen kan en waar geen organisaties waren, waar dus kadavergehoorzaamheid en leidersdictatuur noodig waren, maar in West-Europa,

waar ieder lezen kan en waar oude en geschoolde organisaties zijn. Waar de georganiseerde massa's dus zelf oordelen moeten. In Rusland was de bevrijding (?) der arbeiders het werk van enkelen. In West-Europa moet het 't werk der arbeiders zelf zijn.

Welm, zoals de K.A.P. in Duitsland, zoo moet ook de K.A.P. in Nederland worden.

Een Contra-revolutionair Congres

II.

Tot de belangrijkste beslissingen, door het Groningsche „Congres“ van de C. P. genomen, behoort ongetwijfeld het met grote meerderheid van stemmen aannemen van het partijbestuursvoorstel inzake de vakbeweging. Nadrukkelijk werd men het tijdens den oorlog ingenomen standpunt afgerekend. Tijdens den oorlog was het officiële standpunt van de „communistische partij“, dat het N.A.S. gesteund moest worden. De leden moesten zich aansluiten bij de Syndicalistische centrale, wat dan ook grootendeels praktijk werd. De demagogische propaganda van het N.A.S. werd door de partijleiding gesteund. Het „congres“ heeft thans, onder presie van de partij-chefs, beslist, dat deze tactiek niet langer zal worden gehandhaafd.

Het P.B. drong het „congres“ het standpunt op: naar het N.V.V., naar de contra-revolutionaire wereld-organisatie van de vakverenigingsbonden het I.V.V. Naar de knechten van den „Volkenbond“ Jouhaux, Oudegeest & Co. Reeds het vorige jaar had de partijleiding getracht de partij deze gang naar de contra-revolutie op te dringen. Toen mocht dit het P.B., niet het minst door den tegenstand van de strijdende oppositie, echter niet lukken. De partij was „nog niet rijp“ voor deze tactiek, zoals de heer Wijnkoop het uitdrukte. Na de uitwerping van de oppositie blijkt de partij wel „rijp“ geworden. Voor de contra-revolutie namelijk.

Punt 3 van de aangenomen resolutie eischt van de leden der partij „op grond van de revolutionaire werkelijkheid, zoals deze in de overwegingen tot deze „resolutie is omschreven, een zoo krachtig mogelijke „actie voor de eenheid der vakbeweging te voeren, en „in de eerste plaats voor de aaneensluiting van de beide „leidende vakcentrales, het N.A.S. en het N.V.V.“

Dit is dus een dubbelzinnige herhaling van het vorig jaar uitgegeven leugen: „Eenheid van N.A.S. en N.V.V. op revolutionaire grondslag“ Eenheid op revolutionaire grondslag, zeggen de heeren, terwijl zij alle middelen aanwenden, om het bedroefde heffje revolutionaire zelfstandigheid in hun partij te vernietigen.

Demagogische tactiek dan deze is moeilijk denkbaar. Als in Nederland eene „aaneensluiting van de beide leidende vakcentrales“ komt, zal deze zijn een reformistische eenheid. „Eenheid op revolutionaire grondslag“ komt niet.

De arbeidersbeweging in dit landje verkeert in een periode van reactionaire verslapping. Wie thans de eenheid van de officiële vakcentrales wil, bevordert alleen de macht van de vakbonden, d.i. van de leiders.

Arbeiders-Oppositie in Sowjet-Rusland.

door

A. KOLLONTAI.

Dit is 't tweede stuk uit brochure van A. Kollontai over de „Arb. Oppositie in Sowjet-Rusland“. Zoals bekend werd deze brochure illegaal gedrukt en in Maart '21 op 't congres van de Russische C.P. aan de afgevaardigden aangeboden.

Alvorens we de tegenstellingen tusschen de arbeiders-oppositie en het officiële leidersstandpunt grondig nagaan, moeten we twee feiten in 't oog houden.

Ten eerste, dat de arbeiders-oppositie uit 't hart van het Russische industrie-proletariaat ontstond. Dat zij opkwam, niet alleen door de tuchthuis-levensomstandigheden en arbeidsvoorwaarden en het 7 miljoen sterke industrie-proletariaat, maar ook door een reeks van schommelingen van tegenstellingen en zelfs uit het afbuigen van onze Sowjet-Republiek van de klare, duidelijke, op het klasstandpunt staande principes van het kommunistisch program.

Ten tweede. De Arbeiders-Oppositie is niet in één groot centrum ontstaan. Zij is niet het resultaat van strijd om personen en ontstemming. Zij heeft zich over heel Sowjet-Rusland ontwikkeld, en vond in alle delen van Rusland goede werkklank bij iedere poging, de arbeiders-kameraden te verzamelen, de oorzaak der tegenstellingen te verklaren, te formuleeren, te analyseren: „Wat wil de Arbeiders-Oppositie?“

Men kon van mening zijn, dat de oorzaak der tegenstellingen tusschen arbeiders-oppositie en de vele stroomingen in de hogere lagen, ligt in 't verschil van opvatting omtrent de taak en de rol der vakverenigingen. Dit is onjuist. De tegenstelling ligt dieper. De

Andere bedoelingen hebben de heeren dan ook blijkbaar niet.

De aanneming van deze eenheidsmotie sluit een periode in de historie van de C. P. af. Voorop moeten wij stellen, dat de vakbewegingstaktiek van deze partij nooit revolutionair geweest is, doch alleen beoogde het succes van de partij te vergroeten. De vakbeweging werd door de heeren in hoofdzaak gebruikt voor verkiezingsdoeleinden. Voor den oorlog nam de toenmalige S. D. P. (met het oog op de internationale discipline ongedoopt in C.P.) het standpunt in, dat hare leden zich moeten organiseren in het N. V. V. De marxisten moesten in de moderne vakbeweging, om daar op te komen voor de revolutionaire taktiek.

Terloops zij opgemerkt, dat dit optreden nooit praktijk geweest is. De S. D. P. was voor den oorlog een numeriek onbeduidend partijtje, dat b.v. er niet in ernst aan kon denken, een van hare kandidaten in parlement of gemeenteraad gekozen te krijgen. Tijdens den oorlog echter werd dit anders. De partijleiding die aanvankelijk in vele opzichten een goede revolutionaire taktiek voerde, begon deze langzamerhand meer op direct succes bij de verkiezingen te richten. Dit opportunisme werd vooral sterk na de oprichting van het dagblad „de Tribune“, dat vele syndicalistische abonnees van het oude „Volksdagblad“ had overgenomen.

De taktiek van de C. P. werd aangepast aan de kleinburgerlijke anti-Duitsche opvattingen van de syndicalistische arbeiders. Bij de „moderen“ georganiseerde arbeiders was direct succes van de partij uitgesloten. Het parool werd: Naar de syndicalisten. Met revolutionaire taktiek had dit niets van doen. De heer Wijnkoop en zijn staf wisten drommels goed, welk vleesch zij met de Lansinks in de kuip hadden. Zij wisten, dat de syndicalistische leiders en de syndicalistische organisaties, ondanks het feit dat er meer revolutionaire arbeiders zijn in het N.A.S. dan in het N.V.V., geen haar beter waren dan de modernen. Zij wisten ook, en dit is de hoofdzak, dat bij de syndicalisten misschien wel eenige duizende abonnees op „de Tribune“ en ettelijke duizende kiezers te krijgen waren, maar dat de groote massa niet bij de syndicalisten te vinden was. Die was toen als nu bij het N.V.V. Voor revolutionaire marxistische propaganda heeft het N.A.S. nooit geduigd. Het was nooit werkelijk revolutionair en het kon nooit massa's organiseren. Toch werd het parool van de partijchefs: Uit het N.V.V., en naar het N.A.S.

Tegen deze taktiek hebben wij ons van den aanvang af verzet. Dit was geen revolutionaire taktiek. Het was de taktiek van een klein politieke gelukzoekers, die ten koste van alles invloed wilden krijgen. Inplaats van in het N.A.S. revolutionaire propaganda te voeren, werd de partijleiding onder invloed van het N.A.S. — men doet voor de historie goed die invloed niet te onderschatten — steeds meer sociaal-imperialistisch en opportunistisch.

De Lansinks en andere syndicalistische leiders kregen van hun collega Wijnkoop de eereitel „revolutionaire kameraden“, en voort ging het naar het verkiezings-succes. Nu is ook deze periode weer afgelopen. Er

vertegenwoordigers der oppositie zijn niet altijd in staat, deze tegenstellingen duidelijk te verklaren en vast te stellen. Maar het is reeds voldoende, als we een reeks vragen over de bouw van onze republiek opwerpen, om de tegenstellingen in de beslissende vraagstukken van economie en politiek te doen ontstaan.

Op 't 9e partijcongres kwamen voor 't eerst de beide standpunten n.l. van de „hoogste instantie's“ en van de vertegenwoordigers der in klassevakverenigingen georganiseerde arbeiders aan den dag. En wel in 't vraagstuk: „Individuele of gemeenschappelijke leiding?“

De oppositie bestond toen nog niet als een georganiseerde groep. Maar het is kenteeknend, dat voor de gemeenschappelijke leiding alleen de vertegenwoordigers der vakverenigingen (volgens hun bouw zuivere klasse-organisatie's) opkwamen. Er tegen verklaarden zich de leidende instantie's der partij, die zich hebben aangewend, al'e verschijnselen uit de gezichtshoek der Sowjet-burokratische politiek te bezien. Deze politiek betekent een groot aanpassingsvermogen aan desociaal niet-geijksortigen. Dikwijls betekent het zelfs een aanpassen aan de meest verscheidene sociale groeperingen der bevolking, wier belangen in politiek opzicht tegenover elkaar staan. (Van het proletariaat, de bourgeoisie, de specialisten en pseudo-specialisten van alle soort en schakering).

Waarom hebben de vakverenigingen, die hun gevolgtrekkingen niet door een wetenschappelijke verklaring van de toestand bewijzen konden, hartekneggig de gemeenschappelijke leiding verdedigd, terwijl tegelijkertijd de beschermheeren der „specialisten“ de „individuele leiding“ vertegenwoordigden? Daarom, omdat in deze strijd twee historisch onverzoenlijke tegenstellingen tegenover elkaar stonden. (Ofschoon beide partijen „principeel“ de betekenis van dit vraagstuk negeerden).

kwan ruzie tusschen de syndicalistische leiders en die van de C. P.

Nu de demagogische anti-Duitsche propaganda niet meer gevoerd kan worden, is er blijkbaar minder kans op syndicalistische stemmen dan vroeger. Het komt er nu bij de leiders op aan, bij de moderne arbeiders aan invloed te winnen, wat bij de syndicalisten is verloren gegaan. De voorschriften van Moskou bieden de heeren de gelegenheid om deze „taktische zwenking te volvoeren. Moskou wil thans, bij het om geheel andere, inderdaad hogere redenen dan de chefs van de C. P. in dit landje, direct massa's winnen.

Daarom geeft Moskou het parool uit: Naar de groote vakbonden. De heer Wijnkoop en zijn staf volgen op de van hen bekende manier dit parool op: Naar het N. V. V.

Aarzelden de heeren het vorige jaar nog om dit openlijk te zeggen, thans zijn zij blijkbaar, mede onder invloed van een opkomende principieel-rechtsche oppositie in de partij, tot deze houding gekomen. De heeren zijn zich zelf echter volkomen gelijk gebleven. Steunden zij tijdens den oorlog de demagogische bewering, dat er groote verschillen waren tusschen leider Lansink en dito Stenhuis, thans probeeren zij de fictie een schijn van waarheid te geven, alsof er eenheid van de vakbonden zou komen op revolutionaire grondslag. Zij probeeren thans de meening ingang te doen vinden, alsof hun partijtje, waarin eenige trutale bourgeois de baas spelen, deze eenheid zou kunnen bevorderen. De werkelijkheid is echter, dat zij slechts bevorderen, (en hoe kan het ook anders) de eenheid van de steeds machtiger wordende leiderskieren over de arbeiders.

Nu als vroeger onthouden zij den arbeiders de waarheid. De waarheid, dat de vakbeweging steeds conservatiever en meer reactionair wordt. De vakbeweging kan geen instrument van de proletarische revolutie meer zijn; historische organisatievorm en taktiek van de vakbeweging sluiten dit uit. Het opportunisme en de demagogie van de C.P. leiding heeft zich thans op reusachtige schaal uitgebreid. Heette het eerst, dat het N.A.S. een revolutionaire organisatie was of kan worden, thans wordt deze leugen gepropageerd voor de geheele vakbeweging.

Het gaat met die partijen van Moskou als met die van de 2e Internationale, zij zakken steeds verder af, naar het opportunisme en naar zijn tweelingbroeder, de leugen. Voor een opportunistische vakbewegings-taktiek is een reformistische grondslag noodig, die aan de heeren vakbewegingsbonden doel zien, dat hun collega's van de C. P. even goed reformistisch zijn als zij zelf.

In de aangenomen resolutie lezen wij: „dat de voortgaande concentratie der bedrijven en van het kapitaal en de enorme versterking der patroonsbonden het doelmatig optreden van de vakbeweging in haar huidige vorm van verdeeldheid meer dan ooit belemmert en dat de arbeiders, wil hun verweer tegen den aanval op hun allereerste levensvoorwaarden van betekenis zijn, wel noodzakelijk zijn tot een onmiddellijke strijdbaar eenheid te geraken, juist op vakverenigings gebied, op straffe van anders niet alleen

De individuele leiding is vleesch van 't vleesch van den individualistische wereldbeschouwing, van de bourgeoisie. De individuele leiding is devan de kollektiviteit losge-maakte „rijtje“, geïsoleerde wil der menschen, die zich op ieder gebied uit, — te beginnen bij de zelfheerscher in den Staat tot de zelfheerschende diktator in de fabriek, dat is de hoogste wijsheid der burgerlijke gedachtenwereld.

De burgerlijke wereld gelooft niet aan de invendige kracht der kollektiviteit. Zij is gewoon, deze „massa“ tot een gehoorzame kudde te vormen en deze kudde door haar individuele wil daarheen te drijven, waar de leider dat noodzakelijk acht. . . . Daarentegen weet de arbeidersklasse en haar geestelijke vertegenwoordigers, dat de taak der klasse alleen door kollektieve, gemeenschappelijke arbeid, alleen door gemeenschappelijke inspanning der arbeiders zelf verwezenlijkt worden kan. Hoe vaster de kollektiviteit der arbeiders zijn zal, des te meer zullen de massa's opgevoed worden, hun gemeenschappelijke, kollektieve wil en hun kollektief denken te uiten. Des te grondiger en sneller zal de klasse haar taak volbrengen. Des te sneller en grondiger zal ze een eensgezinde, harmonisch aaneengesloten maatschappij opbouwen. Alleen hij, die met de productie verbonden is, kan deze met nieuwe geest doorloeren. Het afwijken van dit principe der kollektiviteit bij de leiding der productie was een verslappen van onze partij, was en afwijken van dat deel van ons klasse-program, dat we in de eerste periode van de revolutie zoo gloeiend verdedigd hebben.

Waarom is dat geschied? Hoe was het mogelijk, dat onze standvastige, in de revolutionaire strijd aaneengesmede partij zich van de rechte klas-se-weg heeft laten dringen? Dat zij begonnen is, zich op 't pad der aanpassingen te begeven, het pad dat zij zelf haat en veracht?

materieel maar vooral ook organisatorisch van neder-laag tot nederlaag te gaan“.

De voorstelling wordt dus gewekt, alsof de eenheid in de vakbeweging de arbeidersklasse zou versterken in den strijd tegen het kapitaal. Het is een leugen het voor te stellen, alsof de zwakte van het Nederlandse proletariaat gevolg zou zijn van de verdeeldheid in de vakbeweging.

Internationaal nemen wij het verschijnsel waar, dat de bourgeoisie tracht de gevolgen van de crisis op de arbeiders af te wendelen en dat het proletariaat niet in staat is, dit te voorkomen. Het is trouwens zeer de vraag of de „verdeeldheid“ waarover de heeren van de C.P. bazelen, wel bestaat. Wie iets van de werkelijke verhoudingen in de Nederlandse vakbeweging kent, weet dat de heeren leiders elkaander ondanks alle „bestrijding“ weten te vinden, weet dat de leiders van de officiële vakbonden in de praktijk het met elkander eens zijn. Al het gedaan van een buiten de werkelijke vakbeweging staande intellectueel als Dr. v. Ravesteijn, kan aan deze waarheid niets af doen. De reactionaire eenheid tusschen de leiders is er reeds.

Het is niets dan reformistisch bedrog als de heeren praten over de versterking van het doelmatig optreden van de vakbeweging tegen de kapitalistische aanvallen. De arbeiders kunnen met de vakbeweging, die in alle opzichten een contra-revolutionaire beweging is geworden, de aanvallen van het kapitaal niet meer afslaan. De vakbeweging is zelf een deel van het kapitalisme geworden. De in de revolutie opkomende algemeene bedrijfsorganisatie's van het proletariaat alleen zullen in staat zijn, de kapitalistische „verelending“ af te weren. Binnen het kapitalisme is dit niet meer bereikbaar. Het kapitalisme beteekent nog slechts: ellende voor de arbeiders.

Geen reformistisch bedrog zal deze waarheid te niet kunnen doen. De reformistische eenheid, die de C.P. thans wil, zal niet in staat zijn, de „materieele“ en „organisatorische“ nederlagen, in de resolutie genoemd, te voorkomen. Deze organisatorische nederlagen zijn niet te voorkomen, omdat zij zijn de nederlagen van een verouderde vorm van de arbeidersbeweging. In deze neerlagen, komt het feit tot uiting, dat de vakbeweging geen goed wapen meer is voor het strijdende proletariaat. Alle eenheidsresoluties ten spijt zal deze nederlaag zich voltrekken. In den strijd tegen het kapitaal zal de arbeidersklasse zich de nieuwe organisatievormen moeten veroveren, die de proletarische revolutie noodig heeft. Dit te zeggen is thans de plicht van de communisten. De resolutie van de C. P., die deze waarheden probeert te verdoezelen, bedriegt de arbeiders. Hoezeer de heeren van de C. P. probeeren den arbeiders de waarheid omtrent de vakbeweging te onthouden, blijkt, sterker nog dan uit de practies op het „congres“ door de partij-chefs verkocht, uit dat wat de C.P.-parlementariër Dr. van Ravesteijn in de Tweede Kamer omtrent dit onderwerp omerkte. De heer Troelstra had om zijn tactische zwenking inzake het volksreferendum te verdedigen, (deze heer is thans tegen het volksreferendum), de opmerking gemaakt, dat in de Engelsche vakbeweging bijk. het

Daarop antwoorden we later, Nu echter beantwoorden we de vraag, hoe zich de arbeiders-oppositie gevormd en ontwikkeld heeft.

Het 9e congres was in 't voorjaar. Gedurende de zomer hield de oppositie zich volkomen stil. Zelfs gedurende de stormachtige debatten over het vakbewegingsvraagstuk van het 2e congres van de Komm. Intern. hoorde men van de oppositie niets. Intusschen werden echter in de onderste lagen ervaringen opgedaan en daartegenover werd kritisch stelling genomen.

Dit proces is nog niet afgesloten en kwam voor 't eerst naar buiten tot uiting op de partijconferentie in September 1920. Tot die dag hadden zich onze gedachten alleen als negatieve kritiek geuit. Wij hadden nog geen geformuleerde, positieve voorstellen. Maar het was reeds duidelijk, dat de partij een nieuwe fase intreedt, dat zij in haar een gisting voltrekt, dat de onderste partijlagen de vrijheid van kritiek verlangen, en openlijk verklaren, dat de burocratie hen verstikt, hun geen mogelijkheid laat voor vrije werkzaamheid, voor de uiting van hun initiatief.

De leidende partij-instantie's vielden de begonnen gisting. Zij gaven door p.g. Sinowjew een aantal beloften over de vrijheid der kritiek, over 't opwekken der massa's tot zelfwerkzaamheid, over de noodzakelijkheid van de strijd tegen de excessen van de burokratie, en over de strenge vervolging der partij-besturen, die het principe der democratie verlaten hebben. . . .

Er werd veel gezegd, er werd veel gesproken. Maar woorden en daden zijn twee. De September-Conferentie heeft te zamen met de veel belovende rede van Sinowjew niets in de partij niets in 't leven der breede massa's veranderd. De roerel die de oppositie voedde, werd niet uitgeroed. In de onderste lagen der

referendum feitelijk opgeheven was. De arbeiders hebben over de organisaties niets te zeggen. Deze waarheid durfde de reactionaire heer Troelstra uit te spreken. Natuurlijk met contra-revolutionaire bedoelingen. De heer v. Ravesteijn, goed reformist als hij nu eenmaal is, meende deze waarheid te moeten ontkennen door op te merken: „De heer Troelstra beriep zich op het „werk van de Webbs over den toestand in de Engelsche vakbeweging, doch dat werk is 25 jaar oud en „dateert uit een tijd, dat de Engelsche vakbeweging „doorvrokken was met een geest van conservatisme. Dit is een duidelijke toelichting van de vakbewegings-resolutie. De Engelsche vakbeweging is thans niet meer zoo conservatief als voor 25 jaar, volgens partij-chef v. Ravesteijn. Brutaler demagogie is moeilijk denkbaar. De Engelsche vakbeweging is zeker het meest reactionaire deel van de arbeidersbeweging.

Deze uitspraak is dus een hoon voor de strijdende revolutionairen in Engeland. De heer v. Ravesteijn neemt in bescherming de Engelsche vakbeweging, die tot de ergste onderdrukkers van de proletarische zelfstandigheid behoort. De Engelsche vakbeweging, die nog slechts eenige maanden geleden met alle middelen den strijd van de mijnwerkers gesaboteerd heeft. Duidelijker kan het karakter van de eenheidsresolutie niet gedemonstreerd worden. De heeren willen: eenheid in reformisme, eenheid in onderdrukking van de arbeiders, eenheid in demagogie. Zij willen de eenheid van de leiderskieren over de arbeidersmassa's. De revolutionaire eenheid van het strijdende proletariaat kan eerst komen als het zich bevrijd heeft van al deze bonzen.

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen:

DE „ALGEMEENE ARBEIDERSBOND“.

(Revolutionaire Bedrijfsorganisatie's)
vertaald door H. GORTER.

verkorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, Vakveren.) De Raden als prolet. organisatie. De bedrijfsorganisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A. A. B.) Centralisme-Federalisme. Massa en leiders. De A. A. B. en de diktatuur. A. A. B. en partij. De A. A. B. en vakverenigingen. Cellen-taktiek. A. A. B. en syndicalisme. A. A. B. en 3e Internationale.

PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT.

Toezending na ontvangst van het bedrag door P. Coerman Joz. Israëllaan 16 Bussum.

De C. P. in Nederland.

De Communistische Partij in Nederland — eens de trotse S.D.P. — geeft ons het droevige beeld der geheele derde Internationale.

Het beeld van reformisme, nauwelijks meer verheeld door revolutionaire leuzen, van terugkeer naar de Sociaaldemocratie, van wederopbouw van het kapitalisme, van jacht naar parlementaire zetels, van bedrog en leugen.

massa's groeide steeds meer, zwijgende ontevredenheid kritiek en gedachtewerk.

Deze onderdrukte gisting bereikte soms zelfs de leidende besturen en riep daar een onverwachttoegespitsite tegenstelling te voorschijn. Het is kenteeknend, dat in de Centrale en de leidende kringen van onze partij de tegenstellingen in alle scherpte naar buiten gebracht werden, juist op 't gebied van 't vakverenigingsvraagstuk. Dit juist is heel natuurlijk.

Heden is in de debatten tusschen de oppositie en de partijleiders dit punt, ofschoon het niet het enige is, het middelpunt van onze geheele binnenlandsche politiek. Voor nog de arbeiders-oppositie met haar stellingen naar voren is gekomen en de grondslag geformuleerd heeft, waarop naar hare meening de dictatuur van 't proletariaat op 't gebied van organisatie der productie berusten moet, zijn de leidende partij-centra ver uit elkaar gegaan bij de beoordeeling der taak, die de klasseorganisatie der arbeiders bij de opbouw der industrie op nieuwe kommunistische grondslag te vervullen heeft.

Het centraal-comitee van onze partij splitste zich groepen: p.g. Lenin tegen p.g. Trotski, waarbij p.g. Bucharin zich als buffer er tusschen plaatste.

Eerst op 't 8ste Sowjet-congres en dadelijk daarna bleek met alle duidelijkheid, dat binnen de partij een stevig beveligde groep aanwezig is, die zich vooreerst in de eerste plaats om de taak der vakverenigingen geeft, en dat deze oppositie, hoewel zij geen enkele theoretische leiding van betekenis heeft, ofschoon haar de scherpe tegenstand der meest populaire partijleiders trof, gracieus en zich versterkt, en dat zij, wat nog belangrijker is, zich steeds meer over het arbeidende Rusland uitbreidt.

Het zou heel weinig zijn, als de arbeidersoppositie

Het laatste congres, waarover weldra een speciaal artikel in onze krant zal handelen, toonde dit alles duidelijk.

Als Politieke partij heeft men de revolutie opgegeven. Het laatste manifest der C. P. aan de arbeiders, naar aanleiding der metaalbewerksstaking, zwijgt van communisme en revolutie. In de Kamer wijst v. Ravesteijn den voor het kapitalisme voordeeligen weg der petroleum-exploitatie in Indië aan, hij plaatst zich op den bodem van het kapitalisme door voorstellen die het Koninklijk Huis in stand laten, Wijnkoop beveelt hulp voor Rusland aan, omdat zij voor de Hollandsche industrie voordelig is, — en nu ook op het congres geen woord meer over communisme en revolutie.

In de politiek heeft de revolutie voor de C.P. afgedaan. De C. P. nadert, zij wordt meer en meer gelijk aan de S. D. A. P.

Op economisch gebied neemt de C. P. het besluit zich van de eenige, althans gedeeltelijk revolutionaire organisatie, het N. A. S., af te wenden en zich te voegen bij de contra-revolutie: het N. V. V. Zij wil zelfs het ten deele revolutionaire N. A. S. inlijven bij het N.V.V., en zoo het eenig half-revolutionaire lichaam dat in de Nederlandse Vakbeweging bestaat, in de contra-revolutie verstikken. Zij wil dus niet alleen geen propaganda voor de éenige, werkelijk geheel revolutionaire organisatie: een Algemeenen Arbeidersbond, bestaande uit industriele bonden, die zelf weer uit bedrijfsorganisaties bestaan, dezen eenigen, waarlijk revolutionairen strijd, wil zij niet, maar zij versterkt zelfs het weinige revolutionaire dat in Holland leeft. Zij voegt zich bij het N. V. V. dat het kapitalisme opbouwt.

Op politiek en economisch terrein dus is de C. P. nu volkomen contra-revolutionair geworden. S.D.A.P. en N.V.V. zijn haar toevlucht, zijn de organisaties waar zij steun gaat zoeken.

Maar dat is haar niet voldoende. Zij verbergt nog haar schande achter valseheid.

Zij besluit voorlooppig niet uit het N.A.S. te treden, maar zoowel in het N.V.V. als in het N.A.S. te blijven. Want de verkiezingen zijn in het zicht en men heeft stemmen uit beide kampen noodig.

Kan het walgelijker? Men is contra-revolutionair en daarbij vals.

Waarlijk de S.D.A.P. is hierin beter. Zij is contra-revolutionair en zegt dat zij het is. Ook het N.V.V. is hierin beter.

Politiek en economisch tegen de revolutie, tegen het communisme, en daarbij dubbelzinnig en oneerlijk. Dat is het beeld der C. P. in Nederland.

Maar is er dan niets revolutionairs meer in haar? zal de lezer vragen. Ja, er is nog iets.

Er is nog het wijzen naar Rusland als naar de hoop der revolutie. En er is de voorspelling van een nieuwen wereldoorlog, die dan nog mogelijk hier de revolutie brengen zal. Dat is alles. Beide zijn bedrog, maar dat is alles.

Maar van de eigen kracht van het West-Europeesche proletariaat, dat de revolutie brengen moet, niets meer. Geen enkel woord. Men heeft alle hoop opgegeven

alleen in Moskou en Petersburg bestond. Maar van 't Donbekken, van de Oeral, van Siberië, uit een reeks groot-industriele centra, komen bij 't centraal-comitee van onze partij berichten, dat ook daar de „arbeiders-oppositie bestaat en handelt.“

Het is waar, dat de oppositie zich niet overal voldoende duidelijk op 't zelfde standpunt gesteld heeft, zoals dat in de groote arbeiderssteden van Sowjet-Rusland het geval was. Veel in de uitingen der oppositie en in haar eischen en haar motiveeringen is nog ontklaar, werkt klein, terwijl de hoofdprincipen veronachtzaamd zijn. Maar één vraag blijft overal: Wie zal de scheppende kracht der dictatuur van het proletariaat op 't gebied van de economische opbouw vervoerzienten? Zullen zij het doen, die krachten hare natuur klasse organen zijn, d.w.z. de industrie-verbonden? Of het Sowjet-apparaat, dat afgesneden is van onmiddellijke leven, afgesneden van economisch productieve werkzaamheid, en dat bovendien, krachtens zijn sociale bouw, uit geheel verschillende klassen bestaat? Daarin ligt de grond der tegenstellingen. De arbeiders-oppositie eischt het eerste. De leiders van onze partij echter, staan, hoe ook haar stellingen op minder gewichtige punten mogen verschillen, in roerende eensgezindheid op 't tweede.

Wat beteekent dat?

Dat beteekent, dat onze partij sedert het begin der revolutie, haar eerste ernstige crisis beleefd, dat men zich van de oppositie niet met goedkope dooddoeners, als: „syndicalisme“, kan afmaken. Het beteekent, dat alle p.g. ernstig moeten nadenken, waardoor die crisis ontstaan is. Zij moet met u zelf uitmaken, aan welke zijde de historische waarheid is. Aan de zijde der partijleiders, of aan de zijde der arbeiders, de proletarische massa's met hun gezond klasse-instinct!

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

op de eigen kracht. Van uit de verte moet de revolutie komen. Uit Rusland, en door een oorlog in Azië en de Stille Zuidzee. Men is geheel tot de contrarevolutie overgegaan.

Als vergoeding voor de verdwenen hoop krijgt de C. P. eenige banvloeken van het potsierlijk tirannische Wijnkoop heet.

Terwijl de crisis in Europa toeneemt, terwijl Rusland en de derde Internationale evenals de Tweede, het I.V.V. en het R.V.I., het kapitalisme opbouwen, voegt de C.P. zich rustig daarbij en zweert de revolutie af. Men vergelijke daarmee de K.A.P. die juist nu een partij wil vormen, die uit niets dan revolutionaire communisten bestaat, en die juist nu den grondslag wil leggen voor revolutionaire economische organisatie van het proletariaat: den A. A.B. en de bedrijfsorganisatie. De C. P. zweert de revolutie af. De K. A. P. gaat haar tegemoet.

BERICHT.

1. Er moest zeer veel copie blijven liggen.
2. Deze dagen verschijnen bij ons:
DE KLASSENORGANISATIE v.h. PROLETARIAAT
door H. GORTER
en
**DE 3e INTERNATIONALE OP SLEEPTOUW
VAN DE INTERNATIONALE BOURGEOISIE.**
3. De administratie verzoekt onmiddellijke toezending der colportage-gelden.

Onze vergadering met Gorter.

Goddank, ditmaal weer eens een vergadering van communisten zonder den hooggeroemen „geest van Moskou“.

De opkomst was voor deze eerste openbare vergadering der K.A.P. in Rotterdam boven verwachting goed.

De talrijke arbeiders, die de Veilingzaal geheel vulden, hebben met aandacht geïnteresseerd naar wat de Kommunistische Arbeiders-Partij hen bij monde van Gorter te zeggen had.

Gorter begon met er op te wijzen, dat de steeds scherper wordende crisis der arbeiders voor geen andere keuze stelt, dan tot de daad van de revolutie over te gaan of anders langzaam uit te sterven. Het leger der werklozen neemt steeds toe, de koopkracht der uitgebuitenen steeds af; de productie moet ingekrompen worden, wat dan weer nieuwe werkloosheid veroorzaakt. Maar ofschoon het kapitaal economisch steeds meer achteruit gaat, staat het er politiek veel beter voor dan eenige jaren terug. Dat komt, omdat het nog over de macht, d.w.z. de middelen beschikt om zijn leven te redden, ten koste van het proletariaat. Daartegenover staan de arbeiders uiterst zwak; het ontbreekt hen aan inzicht en revolutionairen wil. In Duitsland, waar zij in 1918 de macht in handen kregen, gaven zij die weer over, omdat zij al tevreden waren met de republiek. Zij vergaten, dat zij daarvoor het kapitaal nog niet kwijt waren.

Thans dringt het kapitaal ook Rusland weer binnen. Wij maken er de Sowjetregering geen verwijt van, dat zij concessies doet, want de nood dwingt haar daartoe. En zolang de revolutie hier uitblijft, zal zij niet anders kunnen doen. In dit verband, moeten we er echter op wijzen, dat er van Rusland en de Russische communisten al jarenlang een verkeerde voorstelling door de C.P. en de Tribune is gegeven. Het werd altijd zoo voorgesteld, alsof de communisten daar dat heele ontzaglijke rijk beheerschten, alleen, met de arbeiders. Maar in werkelijkheid waren de boeren de baas d.w.z. geen communisten. In hun nood hebben de Russische communisten hun hoop gebouwd op massa-partijen, die in West-Europa moesten komen. Die komm. massa-partijen zijn er ook gekomen, door de autoriteit van Moskou, maar zij waren slechts communistisch in naam. Het is dan ook een fiasco geworden. Wat is er van de cellentaktiek geworden? Laat men één land aanwijzen, waar dat iets uitgewerkt heeft.

Wat wil de K.A.P.? Ten eerste willen wij een partij van zuivere communisten, ten tweede zijn wij antiparlementair en ten derde doen wij niet mee aan het versterken der vakbeweging, maar bevorderen wij de bedrijfsorganisatie.

Moscou zegt, wij moeten tot de massa gaan, wij zeggen de massa moet tot ons komen. Hoe wilt gij met een onbevuste massa de revolutie maken hier in West-Europa? En meent men soms, dat wanneer de arbeiders hier tot de revolutie komen, zij tot Wijnkoop en de C.P. zullen zeggen, nu moeten jullie de dictatuur uitoefenen? Wie dat beweert, weet van de verhoudingen hier en in West-Europa niets af, of hij begrijpt

het niet. Wij zijn daarom tegen partij-dictatuur maar voor de klasse-dictatuur. De in den algemeenen arbeidersbond vereenigde arbeiders en de partij samen moeten de macht uitoefenen.

Zes van de aanwezigen namen aan het debat deel. Ravesteijn, die uitgenodigd was, ontbrak. Andere dan de gewone Moskousche argumenten werden niet gehoord.

‘t Was voor ons een goede avond.

De CHAOS.

De economische en financiële chaos, leidt tot nog grotere concentratie van 't bankkapitaal . . . en tot verdere verproletariseering van de middenstand.

De Pfälzische Bank in Ludwigshaven heeft 340 miljoen Mark verloren door speculatie's van een der directeuren. Faillissement stond voor de deur. De Deutsche Bank die met de Pfälzische verbonden was, heeft echter de zaken overgenomen.

Dit feit stelt door het gemak, waarmee de Deutsche Bank zich ter voorkoming van moeilijkheden van ernstiger aard aansprakelijk stelt voor door andere geleden verliezen, die in de honderden miljoenen Markten loopen, wel de kracht der Deutsche Grossbanken in het licht.

Ook de blijkt hieruit wel, hoe ontzaglijk de winsten moeten zijn, die door deze instellingen thans worden gemaakt, en die anders voor stille reserves zouden zijn aangewend. Intusschen is thans het eindresultaat, dat de directe invloed der Deutsche „Grossbanken“ in de provincie opnieuw aanmerkelijk is toegenomen.

„Hbl“.

Alg. Bankver. A. G. Düsseldorf heeft haar betalingen geschaakt. 200 miljoen Mark verloren in valutahandel.

In Hamburg is de bankiersfirma Koller, Borchard & Marum tengevolge van ongelukkige wissel-speculaties gefailleerd.

De Deutsche textielindustrie werkt met 80% van haar spoelen.

In Cuba is zooveel onverkochte suiker, dat men van plan is de suiker te vernietigen. Anders moeten de prijzen omhoog. En volgens de bekende financiële overzichtschrjver van het „Hbl“ schijnt dit duivelse plan van de Cubaansche regering zelf uit te gaan.

Van de C. P. naar de S. D. A. P.

„De heer J. Deunk, lid van den gemeenteraad van Lonneker, bedankte deze dagen als lid van de C.P. en heeft zich aangesloten bij de S.D.A.P. Naar wij vernemen is in de vergadering der sociaal-democratische Federatie Lonneker besloten, dat behoudens goedkeuring van het Partijbestuur, de heer Deunk geen ontslag zal nemen als raadslid. Dit besluit is in hoofdzaak gegrond op de omstandigheid, dat de heer Deunk op de Communistische lijst geen opvolger en zijn zetel dus waarschijnlijk aan een niet socialistische partij zou komen. Aldus de krant. Dus met pak en zak overgelopen! Het eerste schaap is over den dam. De S.D.A.P. wacht met open armen op het restje partij- en leiderslaven uit de C.P.

De enkelen, die nog iets revolutionaire en hun proletarisch zelfbewustzijn bewaard hebben, komen bij de K. A. P. Als geheel schuift, heen vliegt, de C.P. naar rechts; alleen de dictatoren zullen geduld moeten hebben om weer in de schoot der moeder-S.D.A.P. opgenomen te worden. Ze houden daar niet van concurrenten in revolutie-frases en demagogie.

‘t Geval-Deunk is leerzaam. Meermalen verklaarde hij openlijk eerst vakverenigingsman en dan communist te zijn. Weinig, de C.P. wil de samensmelting van N.A.S. en N.V.V. en Deunk trekt de consequenties, hij „zoekt de massa“ en . . . gaat alvast in de S.D.A.P. Hij is altijd een goed parlementariër geweest, en de S.D.A.P. zal er met hem inleggen. Hij was de eenige arbeider van betekenis en denkracht in het groepje van 15 man, dat in Enschede aan de C.P. was blijven hangen. De storm, die opsteekt over de arbeidersklasse heeft hem daarheen gevoerd, waar hij hoort. Gelukkige Deunk! En gelukkig wij, die door dien zelfden storm die oaze arbeiderskopen aangrijpt die opgaat uit het worstelende Duitsland, neergezet zijn waar wij hooren. In de K.A.P. van Nederland.

In Engeland terug tot voor 1914.

Ons bereikte het bericht dat op 19 November de werkgevers in de Britsche machine-industrie met den betrokken vakbond (de amalgamated Engineering Union) een overeenkomst hebben geteekend, waarbij bepaald wordt dat de werkgevers zich niet zullen bemoeien met de „eigenlijke vakbond functies.“ De omschrijving van die functies ontbreekt. Doch de arbeidersleiders

moesten zich verbinden, alle inmenging in de bedrijfsleiding op te geven. Zoo verliezen dus deze comitees van „shop stewards“ allen invloed dien ze in de oorlogstijd verworven hadden. Vooral wat betreft het overwerk.

De beslissing daarover komt geheel aan de werkgevers, ook al moeten er arbeiders op straat gegooid worden.

Dit is weer een les voor de Europeesche arbeidersbeweging. Bedrijfsorganisatie binnen de oude lijst van de vakverenigingen is niet mogelijk, loopt uit op boerenbedrog. Waarbij komt dat de „shop stewards“ zich vastgelegd hebben aan de Russische taktiek, en zich lieten vergifigen door de Derde Internationale.

Neen volledige vernieuwing zal vooral noodzakelijk zijn onder het dood-georganiseerde politiek-ongeschoolde Engelsche proletariaat.

De gevangen Raadsleden.

De gevangen leden van den gemeenteraad van Beley, (bij Londen) zijn in den ochtend om zeven uur door de werklozen, die het stadhuis bezet hadden, vrijgelaten, nadat overeengekomen was dat een deputatie uit de raadsleden en de werklozen zich naar de commissie, die over de bijdragen voor werklozen zeggenschap heeft, zou begeven en bij haar zou aandringen op het betalen van het „tradeunion“-loon aan werklozen.

Het is bewezen, dat van de 130 werklozen, die het stadhuis bezet hadden, slechts 20 te Beley thuis behoorden, de overige waren uit de naburige gemeenten Woolwich en Eltham gekomen. Toen zij 's morgens vertrokken waren, bleek dat zij in het stadhuis wanorde gesticht hadden in de kantoorlokalen; zij hadden de elektrische lampen met roode lappes omwield en bijtellen geplakt, waarin zij opwekten tot het vormen van een revolutionair leger.

Stakingen in Amerika.

Aantal stakingen in 1916 3789, 1917 4452, 1918 3353, 1919 3569, 1920 3167.

Groote stakingen in 1920 waren zeldzaam, evenals die waarbij geweldadigheden voorkwamen.

Het aantal wilde stakingen, d.w.z. die welke door de betreffende vakverenigingen niet werden goedgekeurd nam in 1920 sterk toe.

In 1917 waren het er 72
1918 58, 1919 125, (851.000 man) 1920 251, (1053.000 man).

Revolutionair Parlementarisme.

Gemeenteraad Leliden. Aan de orde zijn de voorstellen tot regeling van het schoolgeld.

Knuttel (C.P.) is tegen deze voorstellen. Hij wenscht algemeen kosteloos onderwijs. Nu dit niet kan, zal hij het systeem moeten aanvaarden, maar hij zal streven naar een schaal, die zoo hoog mogelijk aanvangt.

Ziehier 't verschil tusschen 't parlementarisme van de z.g. burgerlijke partijen en 't revolutionair parlementarisme van de C.P. Wat? Zie je 't niet? Ik ook niet!

Verantwoording Steun „De Kommunist.“

Ontvangen van: H. S. f.2.—, R. M. f.1.—, S. f.0.50
H. B. f.2.50, A. f.1.—, T. f.1.—, J. A. f.0.20, J. D. f.0.25,
G. L. f.0.30, J. G. de R. f.0.50, S. B. f.0.50, T. B. f.0.50,
A. B. f.1.—, H. R. f.1.—, J. G. f.1.—, H. Z. f.1.—, H. R.
f.0.50, H. B. f.1.—, R. v. S. f.0.25, H. B. f.0.25, J. B.
f.0.50, J. G. f.2.50, N. N. f.10, B. f.1.—, B. G. f.1.—,
B. M. f.2.—, W. v. V. f.2.—, A. H. B. f.0.50, M. G. f.0.50,
Th. B. f.0.50, A. J. H. S. f.0.50, B. H. f.0.50,
S. f.1.—, N. N. f.2.50, J. B. f.0.50, L. D. f.1.—, B. H.
f.0.50, H. S. f.2.—, J. A. f.0.50, Z. f.0.50, B. f.0.50
Totaal f.0.46.80 Vorige verantwoording f.52.25 Eind
Totaal f.99.05

De afd. Enschede der K. A. P. N. dankt alle kameraden voor de door hen verleende steun bij het uitgeven van „De Kommunist“. Het geld dat na publicatie van de 3 nummers zal blijken over te zijn, zal tot steun van het landelijk orgaan der K. A. P. N. gebruikt worden.

INVULBILJET.

Ondergeteekende abonneert zich tot wederopzegging op
„DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER“.
Prijs f1.50 per half jaar.

NAAM

ADRES

De Eenheid van het Proletariaat.

In ons vorig nummer hebben we reeds een en ander gezegd van het z.g. „eenheidsfront“, dat verschillende leiders in de arbeidersbeweging tot stand willen brengen. We willen er nu niet meer van zeggen. Maar we hopen schreef. We leefden toen in de bekende revolutie-dagen, toen vele arbeiders de oogen doen openen, door ze nu voor te leggen, wat Liebknecht in de Rothe Fahne van 19 Nov. 1918 Enoveral weerklonk deroep om Eenheid. Maar Liebknecht wilde geen schijn-eenheid. Hij wilde geen valsche illusie's bij de massa's wekken. Maar welke eenheid.

Eenheid! Wie kon haar inniger verlangen en er meer naar streven dan wij? Eenheid, die het proletariaat sterk maakt tot vervulling van zijn historische zending!

Maar niet iedere „Eenheid“ maakt sterk. Eenheid tusschen vuur en water bluscht het vuur en verdampt het water. Eenheid tusschen wolf en lam werpt 't lam ten prooi aan de wolf. Eenheid tusschen proletariaat en heerschende klassen offert het proletariaat. Eenheid met verraders beteekent nederlaag.

Alleen gelijk-gerichte krachten worden door vereniging gesterkt. Elkaar tegenwerkende krachten te zamen klinken, beteekent ze verlammen.

Gelijk-gerichte krachten binden: dat is ons streven. Ongelijk-gerichte krachten samenkopen, om de radicale stootkracht der Revolutie te remmen en af te buigen, dat is het streven der tegenwoordige eenheidsapostelen, net zoo als dat het streven der eenheidspredikers gedurende de oorlog was.

Politiek beteekent Daad. Samenwerking tot de Daad stelt eenheid over weg en doel voorop. Wie met ons in doel en weg instemt, is ons een welkome strijdmakker.

Eenheid in de geest, in gezindheid, in wil en handelen, dat alleen is waarachtige Eenheid. Eenheid in de frase is een dwaallicht, zelfbedrog of bedrog.

De eenheidsapostelen willen de „revolutie“, die nauwelijks begonnen is, reeds nu likwidieren. Zij willen de beweging in rustige banen sturen, om de kapitalistische maatschappij te redden. Zij willen door het herstel van de klassenstaat het proletariaat de macht weer uit de handen ontfutselen, onderwijl zij het door de eenheidsfrase hypnotiseeren. Zij vallen ons aan, omdat wij dit voornemen hinderen, omdat wij het ernstig en eerlijk meenen met de bevrijding der arbeidersklasse, met de socialistische wereldrevolutie.

Kunnen wij met hen eensgezind zijn, die niets anders zijn, dan socialistisch verkleede zaakwaarnemers van de kapitalistische uitbuiters?

Kunnen, mogen wij ons met hen verbinden, zonder ons schuldig te maken aan hun aanslagen?

Eenheid met hen ware het verderf voor het proletariaat, ware 't prijsgeven van 't socialisme. Het komt geen broederlijke handdruk toe, met hen past geen eenheid, alleen strijd.

De arbeidende massa's zijn de voltrekkers der sociale revolutie. Helder klassebewustzijn, klare erkenning van haar historische taak, vaste wil de te vervullen, kracht van daad met zekerheid van doel, dat zijn de eigenschappen zonder welke zij haar werk niet kunnen volbrengen. 't Verstrooien der nevels van eenheidsfrases, 't aan de kaak stellen van alle halfheid en lautheid, 't ontmaskeren van alle valsche vrienden der arbeidersklasse is dan het eerste gebod — heden meer dan ooit. Alleen uit niets ontziende kritiek kan klaarheid groeien. Alleen uit klaarheid eenheid. Alleen uit eenheid van zin, doel en wil de kracht tot schepping van de nieuwe wereld van het socialisme.

Nieuwe Wegen.

De journalisten denken en schrijven, de parlementariërs denken en schrijven, en de vakverenigingen en partijbonzen leiden en onderhandelen. Door hen worden de massa's voorgedacht en voorgelicht, bewerkt, geleid en verhandeld. Zij slaan de geestelijke munt en pasmunt, die onder de massa's circuleeren. Zij de massa's zijn de geïnformeerden naar den geest.

Maar er zijn enkelen die willen beginnen een nieuw begin, die werkelijk willen zijn; meer willen zijn dan materiaal, meer willen zijn dan werktuig. Zij willen de oude wegen en bruggen afbreken waarover de herders met hunne kudden gaan.

Een nieuw begin. Een begin van het beginsel van de bevrijding van den arbeid, geweven op de weefgetouwen van dezen tijd bij den arbeid zelf. Een onmiddellijk begin en een wijde schrede op den grooten weg der revolutie naar het communisme.

De hooggeprezen eenheid en saamhoorigheid van leiders en massa's, van bonzen en organisaties is verworpen tot de eenheid van den dood, en de saamhoorigheid is die van gebieder en onderdaan. Werkelijke éénheid is levendige onderscheidenheid; werkelijke saamhoorigheid: diepe wijde solidariteit. Hier is de verbarstering, de verbuging van het leven, de bittere spolvorm van het echte. De leider is de dictator, de gebieder, in het bezit van een apparaat, waardoor hij macht heeft over de geesten. De massa is voor hem getal, gaaf in de telbaarheid op, wijl dat, wat boven het telbare uitgaat en wezenlijker is dan het getal, veronachtzaamd wordt niet alleen doch als een hebbelijkheid wordt onderdukt.

In de oude en nog bestaande bewegingsvormen der arbeidersklasse, vak en politieke vormen, spiegelt zich het karakter dezer maatschappij, die hen schiep. De bezitsverhouding tusschen leiders en massa ontleent haar typisch karakter aan de bezitsverhoudingen dezer op privaatzetel en uitbuiting berustende maatschappij. En naarmate die massa meer uniform is, naar die mate is het bezit van den leider vaster, en zekerder zijn macht. Hij, de leider, is krachheers dit bezit natijverig. Hij dult niemand naast zich en duivelen zijn de opposanten, die uitgeworpen moeten worden.

De overwinning, de zegespraal, gaat van het onmiddellijk tot het middellijke. Dus moet de arbeider, die de bevrijding van zich zelve en zijn klasse nastreeft, zich allereerst bevrijden, losmaken, van zijn leiders en zijn leidersorganisatie. Dit is het eerste, het onmiddellijk begin van het begin van zijn bevrijding. En zoo is dit eerste beginnen een zelfdenken en zelfdoen.

De massa, die enkel reëel en werkelijk is in de individu, komt tot initiatief in den enkeling en zij doet dit ook nu, waar de enkelingen zich afvragen: hoe worden wij als klasse machtig? Met welke middelen overwinnen wij? Zij, die enkelen, weten zich als deel van een groot geheel, hun klasse, en tevens als geheel van een groter deel: de Menschheid. Zij weten zich weliswaar nog als enkelingen temidden van de miljoenen, doch zij weten zich in het bezit van het wezenlijk algemeene van het begin der revolutie, dat radicaal is, d.w.z. bij den wortel begint en niet schroomt noch aarzelt om den bijl te leggen aan den wortel van het kwaad met zijn velerlei vertakkingen nl. het privaatzetel.

In de vak- en politieke organisaties zijn de leiders de plaatsvervangers der massa's. Zij denken, schrijven, spreken en onderhandelen voor en namens haar. De leider is alles de massa niets, wijl de bezitsverhouding ook in deze machtsverhouding is. Het privaatzetel dat we met wortel en tak willen vernietigen, beginnen we allereerst te vernietigen door de leidersorganisaties te vernietigen. Zij zijn scheppingen, behept met de wezen en karaktereigenschappen van het kapitalisme, volkomen passende in het evolutionaire tijdperk, dat achter ons ligt. Het wezen dezer organisaties is niet revolutionair, maar reformistisch, hervormend op den grondslag, en binnenhet raam van het bestaande, wat in wezen is bevestiging en versterking van het bestaande. In het evolutionaire tijdvak hadden deze organisaties betekenis. In het revolutionaire daarentegen, dat we zijn inge-

treden, werden de voor het betreffende tijdvak goede tendenzen slecht, en hun zelfhandhavingsdrang is nu contra-revolutionair. De historie van de 2de Internationale is daarvan het afschrikwekkend voorbeeld en die der 3de dreigt het te worden niet alleen, doch vertoont dit reeds in zijn wezenlijke trekken. Beide zijn contra-revolutionair.

De eenmaal bruikbare organisaties van het proletariaat en de daarbij passende opzien en strijdleuzen, die zich tegen de klasse overversching der bourgeoisie richtten, bogen zich tot stieve krammen om, waardoor het proletariaat vaster aan het kapitalisme bevestigd werd. Zoo verkeerde zich, ondanks de verscherping der klasse tegenstellingen, door de snelle concentratie en ophooping van het kapitaal en de pauperisering der miljoenen, het binnen een bepaalde ruimte van tijd goede, tot het siechte. En met deze verkeering van het goede tot het kwade, sluit zich in het groot gezien het oude revolutionaire tijdvak van het kapitalisme af en opent zich tevens het andere: het revolutionaire.

Staan we dus ontkennend op grond van de maatschappelijke ontwikkeling tegenover de leidersklieken en de leidersorganisaties, zoo staan we daarentegen bevestigend tegenover het nieuwe, de revolutionaire scheppingen van het proletariaat in dit veranderde tijdvak.

Ons neen tegen het oude stevens ons ja tegen het nieuwe.

En dit antwoord, dat tevens een bevestiging zijn zal van onzen arbeid van iederen nieuwen dag, zegt verder: gij arbeiders, die nog categorisch naar het vak gescheiden en georganiseerd zijt, gelijk het kapitaal vroeger naar beroepen, nu de kapitalisten u zelf de objectieve vormen voor Uw vorm van organisatie voorbeeldelijk toonen, leert van hen, hoe gij u organiseren moet. Het Kapitalisme toont u in steeds volkomener mate toenemende vereniging van gescheiden productietakken. Het gecompliceerde reuzenbedrijf, dat velerlei takken der productie georganiseerd heeft, is hiervan het voorbeeld. Het Kapitaal organiseert nu allerlei productiegebieden in een nachtig reuzenbedrijf. Het zijn derhalve nu de bedrijven, waarin het proletariaat, waarin gij, arbeider, u organiseren moet. Het is daar, waarin het zijn revolutionaire kracht oefenen en machtig worden kan. Organisatie op den grondslag van de bedrijven. Dit is de weg, die de revolutionaire ontwikkeling ons wijst. Dit is de weg, die leidt tot de zegespraal van het proletariaat. Daarin de bedrijfsorganisatie is ieder arbeider nu door de ontwikkeling van het kapitalisme zelf op de kampplaats gebracht, waar hij zich oefenen en scholen kan en waar hij in hecht en sterk verband zijn eigen groote betekenis en macht in zich voelt. Waar beter dan daar kan hij één met de makers voelen in onderscheidenheid van werking?

Waar beter dan in deze organisatie kan hij uitgroeien boven zijn individueel egoïstisch bestaan, waar de saamgesteldheid van het arbeidsproces hem de onverbreekelijke saamhoorigheid leert?

Waar kan de massa werkelijker zijn dan daar waar de mogelijkheid—het vermogen, onmiddellijk voorhanden is en deze slechts den aanstoot der idee de revolutionaire gedachte en wil behoef, om waar te worden?

Onze onverbiddelijke leermeesters, de historie, toont ons het vreeselijk, ja het bijna wanhopig te kort der massa's aan inzicht, aan geloof en durf. Doch de lessen, die de historie ons geeft, houden de verklaring in, waarom de arbeidersklasse nog niet in staat was de wereldbedrijvende daad te doen. Haar eigen scheppingen droegen de doodende kiemen van het kapitalisme.

Door de werkingen van het kapitalisme, die zich als de ééne werking van dit monsterachtige lichaam in alles en allen als oorzaken en gevolgenreeksen doorzetten, zien we het verleden nu als noodwendigheid achter ons liggen. Doch deze ontvangsten lessen, de historie leeren ons nu, op welke wijze wij overwinnen kunnen. Zij leeren ons, hoe wij noodwendig vrij kunnen worden.

Tusschen de mogelijkheid en de komende werkelijkheid ligt de idealiteit, de innerlijke noodwendigheid, die één is met de vrijheid en zich als proletarische revolutionaire zelfwerkzaamheid zal openbaren. Een